

LINCOLN CHILD

ÚPLNĚK VLKA

Vrahova existence je vyloučená...

ÚPLNĚK VLKA

ÚPLNĚK VLKA

LINCOLN CHILD

Přeložil Roman Lipčik

Příběh popsáný v této knize je smyšlený. Jména, postavy, firmy, organizace i události jsou – kromě těch veřejnosti obecně známých – buď plodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, živými či mrtvými, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Vydalo nakladatelství BB/art s.r.o. v roce 2017

Bořivojova 75, Praha 3

Copyright © 2017 by Lincoln Child

All rights reserved.

Z anglického originálu *Full Wolf Moon*

(Published by Doubleday, New York, United States) přeložil

© 2017 Roman Lipčík

Redakce textu: Jiří Páček

Jazyková korektura: Ludmila Böhmová

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, LiamART

První vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7507-763-9 (pdf)

Veronice

ÚPLNĚK VLKA: Tak kdysi nazývali indiáni kmene Algonkinů čas lednového úplňku, během něžž domorodci slychali vytí vyhladovělých vlčích smeček v blízkosti svých vesnic.

1

V půl osmé večer se Palmer zastavil, aby znovu trochu pojedl – vlastnoručně namíchanou směs oříšků, semínek a sušeného ovoce, k níž ze svrchní kapsy batohu přidal energetickou tyčinku. Před pár hodinami si předsevzal, že se obejde bez řádné večeře, teplého jídla uvařeného na titanovém vařiči, který nesl s sebou, dokud nenajde příhodné místo, kde by na noc rozbil stan.

Žvýkal tyčinku a zvolna přejížděl zrakem po okolí. Uvědomoval si předem, že ho čeká těžký výšlap, a věřil si, že zdejší krajinu dobře zná, ale na to, s čím se ten den setkal, připravený nebyl. *Všechny zkazky, které se ke mně donesly, byly zřejmě pravdivé*, pomyslel si s trochou trpkosti.

Byl druhý červencový víkend a slunce právě začalo klesat za západní obzor, ale on asi šest kilometrů severním směrem přesto viděl

horu Desolation. Tyčila se osaměle, u úpatí se zrcadlilo modročerné jezero a její zelené svahy jako by se mu vysmívaly. Šest kilometrů znamenalo v tomhle terénu šedesát.

„Do prdele,“ zamumlal, strčil obal od tyčinky do kapsy a vydal se znovu na pochod.

Hora Desolation se zvedala do výšky 988 metrů, což nestačilo k tomu, aby se řadila mezi šestačtyřicet „skutečných“ vrcholů Adirondackého pohoří, a nahoru nevedla žádná stezka. Vertikální stoupání a vzdálenost od ostatních vrcholů však za zářez do pažby stály. Zanícené turisty, lezce a badatele zdejší oblasti však na této hoře nejvíc přitahovala její odlehlost. Ležela v oblasti jezera Desolation, západně od rezervace Five Ponds, a šlo patrně o nejdivočejší a nejodlehlejší místo celého přírodního parku, který zabíral čtyřicet tisíc čtverečních kilometrů.

Z odlehlosti si David Palmer těžkou hlavu nedělal. Nic neměl raději než zmizet do pustiny a toulat se celé dny, aniž potkal živáčka. Problém měl s tím, aby se k hoře vůbec dostal.

Zpočátku to šlo hladce. Svoje SUV ukryl mezi stromy na začátku stezky a pak kráčel skoro osm kilometrů po soukromé cestě pro dřevorubce, než se nakonec vytratila. Následovaly kilometry lesem s letitými stromy tak vzrostlými, že pod nimi panoval trvalý soumrak, zem byla měkká a nerašilo z ní žádné mlází.

Potom však opustil rezervaci Five Ponds, lesy nechal za sebou a začal se blížit k jezeru Desolation. Právě tam se jeho rychlý, svižný postup zpomalil a od té chvíle se vlekl. Krajina kolem něj začala být drsná, pustá a zdolával ji jen s obtížemi. Mezi ním a horou leželo bludiště rozbahněných výplavových plošin, vývratů a výmolů, které ho nutily, aby dával při každém kroku pozor. Stezka samozřejmě chyběla, nebyly tu ani vyšlapané chodníčky, a jak jedna rokle křížila druhou, musel se často spoléhat na svou přenosnou gépéesku Gar-

min Oregon. Mnohokrát mu noha podklouzla na zrádných balvanech porostlých lišejníkem, jež se daly snadno přehlédnout. Naštěstí se rozhodl about si horolezecké trekové boty, jinak by si byl už dávno vymkl kotník nebo ho potkalo ještě něco horšího.

Po dalších čtyřech stech metrech se znovu zastavil. Cestu před ním zatarasil sesuv kamenů, mezi nimiž se s mohutným batohem na zádech nemohl protáhnout. Zanádal pod vousy, shodil batoh z ramenou, našel nejširší mezeru mezi balvany, prostrčil batoh a pak se do ní vsoukal sám. Do rukou i do nohou ho bodaly uschlé konce větví a škrábaly ho do obličeje.

Jakmile nechal sesuv za sebou, znovu si hodil batoh na záda a zkontroloval, jestli nějak neutrpěla nebo nepovolila stahovadla. V závěru dne býval batoh stále těžší a on potřeboval, aby se obsah ani nepohnul.

Chvíli si batoh nadhazoval na ramenou, srovnával si ho na zádech. Turisté dnes většinou dávali přednost batohům s vnitřní konstrukcí, on však zvolil krosnu s vnějším rámem, přesněji značku Kelty Tioga. Brával toho s sebou hodně, a zjišťoval, že krosna s vnější kostrou se nejen lépe balí, ale také se snáz nosí a drží rovnováhu.

Slunce zmizelo za obzor a okolní krajina se minutu od minuty nořila do tmy. Postupující soumrak vnímal zřetelně, jako by nějaký bůh přírody pomalu otáčel kolečkem stmívacího vypínače. Na černou oblohu stoupal úplněk a zaléval okolí zvláštním, strakatým a téměř strašidelným svitem, on se ale na měsíční světlo nespoléhal: mělo sklon zastírat, skrývat výmoly a strouhy a jeho zkušenosti naučily, že se štěstím se počítat nedá. Sáhl k opasku po svítilně, odepnul ji a rozsvítil.

Bylo už devět pryč. Vykročil a v duchu si spočítal, že zvolnil tempo na nějakých osm set metrů za hodinu. Jistěže mohl pokračovat dál v cestě, dokud nedojde k jezeru Desolation a táboru na jeho břehu.

Jenže tam by se nedostal před půlnocí a došel by tak zničený, že by z výstupu následující den neměl žádnou radost. Ne, tady v té bohem zapomenuté pustině se přece musí najít místo, *jakékoli* rovné a holé místo, kde by mohl vztyčit svůj třísezonní stan a vybalit potřeby k vaření. Teplé jídlo a měkký spacák mu začaly pomalu připadat jako nedosažitelný přepych.

Jak postupoval opatrně vpřed a kuželem světla přejížděl ze strany na stranu, znovu zalitoval, že nezůstal v High Peaks. V té části parku sice stezky připomínaly spíš dálnice a člověk tam neustále zakopával o turisty, ale alespoň měl kolem sebe zatraceně přehledný les s mýtinami a palouky, a ne tuhle kamennou zmeť připomínající měsíční...

Zastavil se u shluku kalín. Tak se nechal unést myšlenkami a tak se soustředil na zrádný terén před sebou, že mu v první chvíli unikl zvláštní zápach. Začichal. Byl slabý, ale zřetelný: nakyslý, mírně pižmový, ne odporný tak, jako páchne skunk, ale rozhodně ne příjemný.

Palmer si posvítíl kolem sebe, ale nic nezahlédl. Pokrčil rameny a kráčel dál.

Měsíc vystoupil výš na oblohu a hora Desolation se koupala v jeho zářivém světle. Zbývalo mu k ní ještě skoro pět kilometrů. Možná by se ksakru přece jen měl pokusit prokletit si cestu k jezeru. Jenže nesměl zapomínat na zpáteční cestu a taky musel...

Zase ucítil ten zápach. Teď byl silnější a odpudivější: odporný zvířecí puch.

Znovu zůstal stát a pátral kolem sebe světlem lampy a už cítil i trochu tíseň. Tenké výhonky mlází a větve z vyvrácených kmenů poházené jedna přes druhou odrážely záři baterky. Mimo ozářený kruh bylo všechno černé jako saze.

Palmer potřásl hlavou. Nechal na sebe tu přízračnou pustinu příliš

působit. Za celý den nespatrił prakticky jedině zvíře, pokud nepočítal jednoho mývala a párek liščat. To všechno ještě ve starém lesním porostu. Žádné zvíře větší než myš, jež má jen špetku zdravého rozumu, si nevybere k životu tohle peklo. Jeho pochod touhle hnusnou krajinou taky jednou skončí. A jakmile si nacpe žaludek ostrým chilli a spacák si podloží svou oblíbenou nafukovací matrací, hned bude...

Zápach k němu teď zavanul ještě silněji než předtím a s ním Palmer i cosi zaslechl – hluboký hrdelní zvuk, něco mezi zavrčením a zachrochtáním. Znělo to vztekle – vztekle a hladově.

Palmer o tom dál neuvažoval a dal se na útěk. Běžel tak rychle, jak mu to těžká krosna dovolila, světlo baterky před ním ztřeštěně poskakovalo a on funěl a popadal dech, klopýtal o padlé stromy a výmoly, zatímco vrčení a čenichání za ním bylo stále zřetelnější.

Potom zachytil nohou o trčící kořen a ztěžka padl na zem. Pocítil tíhu, která neměla moc společného s krosnou, jež ho náhle tiskla k zemi: po obličejí a šíjí se mu rozlila bolest, jakou v životě nezažil, puch se přes něj převalil jako vlna, pak přišel další poryv bolesti a po něm ještě jeden – a potom se všechno rozplynulo a nejprve zrudlo a vzápětí zčernalo.

2

O tři měsíce později

Cesta ho vedla z předměstí New Havenu k severu do Waterbury, potom na západ podél zvlněné stužky dálnice I-84, jež překročila hranici státu New York a přehoupla se přes most Newburgh-Beacon, aby se protнула s newyorskou dálnicí I-87. Odtamtud vedla cesta přímočařeji, hnala se jako šíp na sever, až zleva zřetelně vyvstaly nízké zalesněné kopce pahorkatiny Catskill. Jak se na dohled přiblížilo Albany, provoz onoho pátečního odpoledne zhoustl. Opět polevil až někde u Glens Falls, když z dálnice sjely všechny přívěsy a nákladáky, jež vezly vozy formule 1 na závody ve Watkins Glen. Ještě o něco zřídil dál u jezera George, které i v tak pozdním ročním období lákalo na víkend turisty i rodiny výletníků.

Jeremy Logan zastavil svůj historický Lotus Elan na prvním odpočívadle za jezerem George, a třebaže odpoledne pokročilo a tep-

lota stěží přesáhla patnáct stupňů, stáhl na kabrioletu střechu a pak se zase rozjel.

Naposledy tudy projížděl před patnácti lety, ale poslední úsek této trasy si oblíbil a chtěl si ho užít. Jak míjel město za městem, Potterville, Schroon Lake, North Hudson, provoz slábl a kopce kolem něj narůstaly, jako by je někdo vytlačoval ze země. Vysoko k obloze se pyšně a bezuzdně tyčily obrysy High Peaks v Adirondackém pohorí zahalené do zeleného, rezavě hnědého a zlatavého roucha, jež nosily v říjnu, a Catskillská pahorkatina, kterou projížděl ani ne před třemi hodinami, působila vedle nich jako trpaslík. Vzduch, jenž ho ovíval přes čelní sklo, příjemně chladil a voněl po borovicích. Zapadající slunce zlatilo holé vrcholy vyšších hor, zatímco jedlemi, buky a břízami zarostlá údolí a sedla, jež je oddělovala, působila ještě temněji a tajemněji.

Northway, jak se tomuto úseku dálnice I-87 říkalo, byla zvrásněná a zjizvená asfaltovými spoji tak, jak si to pamatoval, a stačilo trochu zapojit představivost, aby se mu vybavilo, jak tudy jel naposledy. Ze stereosoupravy hrál tlumeně John Coltrane a Bill Evans a vedle něj seděla jeho žena Karen. Masiv okolních hor nabírající s každým ujetým kilometrem výšku, večerní červánky a rychle nastupující noc, to se mu bude zřejmě natrvalo pojit s tímto posledním úsekem šestihodinové jízdy z Connecticutu a pokaždé mu to rozbuší srdce a povzbudí touhu po dobrodružství.

Logan neměl zrovna v oblíbě outdoorové aktivity, třebaže zamlada obstojně muškařil, což v něm vypěstoval otec, který byl rybařením přímo posedlý, a většinou se mu dařilo zahrát všech osmnáct golfových jamek s ještě dvojciferným výsledkem. Na běhání nebo maratony mu však scházela trpělivost, zdály se mu ubíjející, připadal by si při nich jako křeček v kole. Ale kdysi krátce po svatbě ho s Kit přemluvil jiný manželský pár, oba přednášeli na Yale

a oba byli držitelé průkazu Amerického horolezeckého svazu, aby s nimi vylezli na horu Whiteface u Lake Placid. Logan s výhradami souhlasil, ale ta minidovolená se proměnila v požitek. V horském výstupu našel cosi uspokojujícího – ve výběru trasy, v cestě podle značek, ve změnách mikroklimatu, jak se člověk ocitá stále výš, ve zdolávání obzvláště strmých úseků... až po chvíli, kdy necháte za zády poslední stromy a kličkujete mezi hromadami balvanů až na úplný vršek. Nejde jen o nádherný výhled shůry, ale samo pokoření vrcholu s sebou nese cosi povznášejícího. Ne, to není přesné, protože hory nelze pokořit, nedají se ani zkrotit – spíš s nimi dosáhnete jakéhosi souznění, porozumění. To se vám na pásu ve fitku nikdy nepošťestí. Po Whiteface lezli s manželkou dál, několik let za sebou sbírali trofeje z míst, na něž si troufli: Algonquin, Cascade, Porter, Giant a samozřejmě i Mount Marcy, s tisícem šesti sty třiceti metry nejvyšší hora ve státě New York.

Postupně je však zaměstnání – on byl vysokoškolský vědecký pracovník, ona cellistka – časově zcela pohltilo. Pokud měli dovolenou, vyjížděli do zahraničí, kde Jeremy dohledával věci nutné ke svému výzkumu, nebo zajeli na týden do Tanglewoodu, když Karen vystupovala na tamním hudebním festivalu – a třídní víkendy v horách se postupně ztrácely v dáli, stejně jako za ním teď ve zpětném zrcátku mizela Northway.

V Underwoodu sjel z mezistátní dálnice na silnici NY73 a pokračoval mezi hustými lesy a dravými potoky, jež se řítily kamenitými roklinami. Projel údolím Keene a pak i stejnojmenným městem, načež zamířil přímo na západ k Lake Placid a městečku Saranac Lake hned za ním. Města se oproti tomu, jak je pamatoval, o něco rozrostla a po jejich okrajích se následky lidské činnosti podepsaly poněkud drsněji na zdejších lesích, ale změny to nebyly velké, a všechno mu neodolatelně připomínalo výlety, které sem podnikal dříve.

„Skoro se to tady nezměnilo, Kit,“ poznamenal za jízdy. „Vypadá to tu, jako když jsme se sem vydali naposledy, když jsme lezli na Skylight a málem zabloudili v mlze.“

Často se přistihl, jak s Kit rozmlouvá, ačkoli ji už před více než pěti lety skolila rakovina. Samozřejmě že to dělal, jen když byl sám, pouze s Kit, ale nešlo zdaleka o jednosměrný rozhovor, jak by si někdo mohl myslet.

V Saranac Lake zahrnul doleva na silnici číslo 3 směřující k Tupper Lake. Jen ojediněle ho tu a tam minulo protijedoucí auto pomrkávající reflektory ve vlhkém lesním vzduchu. V této části přírodního parku to tak dobře neznal, a jak ho obklopila zhoustlá tma, zpomalil. Asi po osmi kilometrech našly reflektory jeho vozu otevřenou bránu zasazenou do hustého jedlového lesa napravo. Neměla žádný nápis na sobě ani nikde vedle, jen velký kovový znak: kupovitý mrak visící nad zčeřenou vodní hladinou.

Vjel dovnitř a po vymleté hrboлатé lesní cestě pokračoval asi sedm set metrů, když tu se náhle les rozestoupil a odhalil rozlehlou zašlou dvoupatrovou budovu z temně hnědého dřeva a nahrubo tesaného kamene. Korunovala ji mohutná vysoká sedlová střecha, jakou lze vidět na švýcarských horských chatách, která se od řady komínů na hřebeni svažovala příkře skoro až k zemi. Po délce celého prvního patra a také ve druhém, kratším poschodí se táhl ozdobný balkon s balustrádou s motivy větviček a listů a za velkými mnohokřídlovými okny v červeně lakovaných rámech vítala návštěvníka pohostinná zář lamp a krbů.

Sem do Cloudwateru měl Logan namířeno. Dům nenesl tohle jméno od nepaměti. Před šedesáti lety se to tu jmenovalo Rainshadow Lodge: šlo o jedno z grandiózních rodinných sídel, jaká si na sklonku 19. století budovali obzvláště bohatí lidé na březích jezer v divokých severních oblastech státu New York a Nové Anglie.

A právě Rainshadow Lodge na břehu jezera Rainshadow se svou ukázkovou architekturou v rustikálním adirondackém stylu a velkou loděnicí s věžičkou patřilo mezi nejproslulejší a nejvelkolepější z nich.

Všechno se ale změnilo v roce 1954. Usedlost od té doby získala zcela jiný účel než sloužit jako přehnaně velké venkovské letovisko pro jednu z nejbohatších newyorských rodin. A Logan vážil dlouhou cestu z domova v Connecticutu, aby z nového posláním sídla těžil.

Po polokruhové příjezdové cestě se dostal před dům, kde zaparkoval, vystoupil z vozu, vyšel po ošlapaném a nepředstavitelně širokém schodišti a kolem vyrovnaných řad bíle natřených adirondackých lehátek vkročil do vstupní haly. Nepřímo osvětlená prostora získala jakoby mírně rozostřený nádech dozlatova a vonělo to tam hořícím dřevem. Cítil se zvláště, jako moucha lapená v jantaru, a nebylo to nepříjemné.

Přímo proti němu stál přijímací pult ze dřeva v barvě skořice a leskl se, jako by měl na sobě snad padesát vrstev laku. Jak se blížil, vzhledla k němu s úsměvem žena ve středních letech.

„Jmenuji se Jeremy Logan,“ představil se. „Chtěl bych se zaregistrovat.“

„Okamžik.“ Žena si zkontrolovala údaje na displeji tabletu schovaného pod pultem, jako by šlo o přežitek, který je třeba skrývat. „Ano, tady. Doktor Logan. Přijel jste na šest týdnů.“

„Přesně tak.“

„Fajn.“ Ještě chvíli se dívala na tablet. „Doktor *Jeremy Logan*?“ Náhle zvedla zrak, v očích se jí blýsklo poznání, ale hned tu jiskru potlačila. „Tady ale stojí, že jste historik.“

„Jsem historik. Mimo jiné.“

Žena po chvilce přikývla a znovu pohlédla na displej. „Vidím, že máte rezervovanou chatu Thomase Colea. Postaral se o to přímo

pan Hartshorn. Obvykle bývá vyhrazena pro hudebníky nebo výtvarné umělce. Spisovatelé bydlí vždy v hlavní budově.“

„Nesmím mu zapomenout poděkovat.“

„Je přímo za loděnicí, ani ne dvě minuty pěšky. Mohu vás tam hned dovést a vy pak můžete zajet na vyhrazené parkoviště a vzít si z auta zavazadla.“

„Díky, to od vás bude hezké.“

Žena se otočila k dřevěné skřínce za zády s několika desítkami mosazných háčků, odemkla ji a z jednoho sňala velký klíč. Potom skříňku opět zamkla, vyšla zpoza pultu, znovu se usmála a vedla ho ven a kráčela s ním po udusané nedlážděné cestě k nedaleké pěšině. Cesta směřovala do lesa a roubily ji skleněné lucerny ve stylu tiffany. Silně tu vonělo borové dřevo. Zhruba každých patnáct metrů od hlavní pěšiny odbočovala doprava nebo doleva postranní cesta a u každé stál malý vyřezávaný sloupek se jménem: ALBERT BIERSTADT, THOMAS MORAN, WILLIAM HART.

Netrvalo dlouho a došli k poslední odbočce. Na tabulce tam stálo THOMAS COLE. Přímo před nimi se napůl schovaná mezi stromy tyčila patrová chata v neokoloniálním stylu působící navenek příjemně venkovsky, ale zjevně postavená v moderních časech. Měla fasádu z oloupaných klád a kamennou podezdívku.

Žena mu podala klíč. „Uvnitř zaručeně najdete všechno, co potřebujete,“ pravila. Podívala se na hodinky. „Už je skoro osm. Kuchyň končí v devět, tak byste se asi měl ubytovat co nejrychleji.“

„Děkuji,“ odvětil Logan. Znovu se usmála, potom se obrátila k odchodu a vracela se po pěšině zpátky.

Logan vyšel po schodech a potěžkával přitom klíč, potom odemkl vchod a vstoupil dovnitř. U dveří cvakl vypínačem, rozsvítil tak baterii světel a rozhlédl se po interiéru: dřevěná podlaha ze širokých prken, starožitné koberce, moderní pracovní stůl a před ním kan-

celářská židle Aeron, vestavěné knihovny a skříňky z mahagonového dřeva, velký krb z nahrubo opracovaného kamene a točité schodiště, jež vedlo do podkrovní ložnice. Dveřmi v protější stěně uviděl kuchyň s mikrovlnnou troubou, plynový sporák značky Wolf a chladic na víno. Esteticky uspokojivé prostředí, jež bylo zároveň vysoce funkční, kombinace starého a moderního.

Logan se rozhlížel a dopřál si uvolněný spokojený povzdech. „Myslím, že je to tu fajn, Kit,“ podělil se o svůj dojem s manželkou. „Vyhradil jsem si šest týdnů. Pokud to nedotáhnu tady, pak už to zřejmě nedokončím nikdy.“

Aniž zhasl, vydal se ven pro zavazadla.

3

Dvacet minut nato Logan chatu opustil a krácel po pěšině, po níž sem přišel a na kterou svítila malá orientační světla jako lucerny v pohádkovém lese. Vyšel na široký trávník před hlavní budovou, ale než k ní zamířil, znovu se zastavil, aby ji mohl obdivovat. Optimistický pocit, který měl při prohlídce chaty, ho neopouštěl.

Cloudwateru se říkalo „umělecká kolonie“. Na tomto místě zasaženém doprostřed Adirondacké státní rezervace se v jakoukoli roční dobu daly zastihnout desítky umělců, spisovatelů a badatelů, kteří sem přijížděli na jedno- až dvouměsíční pobyt, aby tu tvořili – ať už obrazy, romány nebo hudební skladby. Každý z přítomných měl vlastní pokoj v rozlehlé hlavní budově nebo – pokud šlo o hudebníka anebo výtvarníka – obýval v ústraní jednu z oddělených chat roztroušených na hustě zalesněném pozemku. Nebyl to rekreační

objekt, lidé sem přijížděli pracovat a panovala tu přísná pravidla, aby si to nikdo nepletl. Nenabízely se tu koktejly před večerí, neprobíhal zde žádný večerní program s výjimkou občasné přednášky po večerí a promítání umělecky hodnotných filmů v sobotu večer. Obyvatelé chat se navštěvovali pouze na pozvání. Obědy měly soukromý ráz, podávaly se v pokojích či chatách, ale snídalo se a večerelo v hlavní budově.

Logan vystoupil po schodech, vešel dovnitř a zahlédl pár lidí, kteří v malých skupinkách po dvou či po třech procházeli halou a polohlasně si povídali. Strop podepírala klenba tvořená dvojicemi protilehlých mohutných vyřezávaných trámů, jež se k sobě skláněly a nad hlavami se setkávaly, takže si Logan připadal, jako by šel žebrovím převrácené lodi. Prostor mezi trámy vyplňovaly neobyčejně jemné řezby ve tvaru paroží, jež zároveň plnily funkci ozdobných lišt. Na stěnách visely vycpané medvědí, jelení a losí trofeje, zjevně desítky let staré, a mezi nimi se leskly plakety z rybářských soutěží, letité fotografie z rezervace a plátna malířů hudsonské školy.

Logan se zastavil u jedné skupiny, zeptal se na cestu do jídelny, poděkoval a pokračoval v cestě, když se za ním ozvalo: „Doktore Logane!“

Otočil se a uviděl vysokého, poněkud podsaditého sedmdesátníka se zdravě začervenalým obličejem a lví hřívou vlasů bílých jako sníh. Usmíval se na něj a podával mu ruku. „Jsem Greg Hartshorn.“

Logan o Gregorym Hartshornovi pochopitelně slyšel. Býval to významný představitel lyrické abstraktní malířské školy, který si v šedesátých letech otevřel v New Yorku galerii a vydělal značné jmění prodejem obrazů svých i jiných umělců. Přibližně třicet let nato dal světu výtvarného umění vale, aby se stal rezidentním ředitelem Cloudwateru.

„Právě jdu na večerí,“ poznamenal Logan.

„Doufám, že vám bude chutnat. Ale než se půjdete najíst, měl byste minutku?“ Hartshorn nečekal na odpověď a už Logana odváděl přes halu k neoznačeným dveřím, za nimiž se skrývala útulná kancelář, jejíž stěny pokrývaly skici, akvarely a dřevorezy – ale nic z toho Hartshornova práce, jak si Logan všiml.

„Udělejte si pohodlí,“ vybídl ho Hartshorn s posunkem k pohovce před psacím stolem zaplněným papíry.

„Vy už se tomu vůbec nevěnujete?“ zeptal se Logan a ukázal na stěny s obrazy.

Hartshorn se zasmál. „Tu a tam se pustím do nějaké studie. Ale žádná nedozraje do hotového obrazu. Je s podivem, kolik administrativy vyžaduje takové místo, jako je Cloudwater.“

Logan přikývl. Tušil, proč si s ním chce Hartshorn promluvit, ale nechal na něm, aby to nakouzl sám.

Ředitel se posadil za stůl, spojil prsty na poškrábané stolní desce a pak se naklonil blíž. „Vezmu to stručně, Jeremy... můžu vám tak doufám říkat?“

„Jistě.“

„Z vašeho životopisu vím, že jste profesor historie na Yaleově univerzitě. Víم rovněž, že sem jste se přihlásil jako historik. Jenže... no, vypadá to, že v poslední době jste značně proslul díky poněkud – řekněme – senzačnějšímu oboru činnosti.“

Logan na to neřekl nic.

„Jen by mě zajímalo, aniž bych chtěl strkat nos do vašich záležitostí, to jistě chápete, čím se hodláte za pobytu u nás v Cloudwateru zabývat.“

„Máte starost, jestli nehodlám vyvolat nějakou senzaci?“

Hartshorn se poněkud rozpačitě zasmál. „Mám-li být upřímný, tak ano. Jak jistě víte, Cloudwater si navzdory všemu venkovskému přepychu zakládá na tvůrčí atmosféře. Lidé, ať už se sem dostanou

díky grantu, nebo za pobyt platí dost vysoké částky, tu hledají co možná nejméně rušivé prostředí, aby se mohli věnovat tvorbě. Rád to přirovnávám k pobytu v luxusním klášteře.“

Logan se chystal poděkovat řediteli za to, že mu přidělil chatu Thomase Colea. Teď ale pochopil, že za tím nebyla žádná velkodušnost – chtěl ho pouze izolovat od zbytku obyvatel Cloudwateru.

„Pokud se obáváte, že se vám tady začnou proměňovat zombie nebo že tu za nocí budou duchové chřestit řetězy, pak nemusíte mít strach,“ uklidnil ho.

„Tak to se mi ulevilo. Přiznám se ale, že větší strach mám z televizních štábů a novinářů.“

„Jestliže se tady objeví, pak ne kvůli mně,“ odvětil Logan. „Přijel jsem přesně z toho důvodu, který jsem uvedl v žádosti. Roky se pokouším dokončit monografii o středověkém kacířství. Kvůli práci a různým vedlejším projektům se mi to pořád nedaří. Doufám, že se ve zdejší tichu a klidu budu moct náležitě soustředit, abych dal knize konečnou podobu.“

Povšiml si, že Hartshornovy propletené prsty se trochu uvolnily. „Děkuji vám za upřímnost. Přiznám se, že představenstvo o vaší žádosti o pobyt diskutovalo. Já jsem se za vás přimlouval. Rád slyším, že toho nebudu litovat.“

Logan přikývl.

„Určitě moje obavy chápete. Znáte kupříkladu Randalla Jessupa?“

„Randall Jessup?“ Logan se zamyslel. „S nějakým Randallem Jessupem jsem studoval na univerzitě.“

„Je dnes poručíkem newyorské divize lesní správy. Dnes se tady stavil a vyptával se, kdy vás čekáme.“

„Jak se dozvěděl, že sem mám přijet? Nemluvil jsem s ním léta.“

„Právě to mi dělá starosti. Nevím, jak se toho dohmátl. Na každý pád se o váš příjezd zajímají i místní média. Při veškeré nesmírnosti

působí Adirondack občas spíš jako malá vesnice. Někdo ze zdejších zaměstnanců si musel všimnout vašeho jména, někomu se o tom zmínil a ten to předal dál... vždyť víte, jak funguje šeptanda.“

To Logan skutečně věděl.

„Ale už o tom nemluvme. Jsem přesvědčen, že jste sem přijel jako vědec a historik, a přeji vám z celého srdce, ať svou monografii dopíšete. Pokud mohu udělat něco pro to, abyste se u nás cítil ještě lépe, dejte mi prosím vědět. Teď už vás nechci zdržovat. Kuchyň za chvíli zavírá.“

S těmi slovy se Hartshorn vztyčil a ještě jednou mu podal ruku.

4

Jídlna beze zbytku splnila představu, jakou si Logan spojoval se starobylými venkovskými sídly bohatých vrstev: nekoloniální nábytek, japonské paravány, lustry z ohýbaného březového dřeva, vitríny plné drúz a indiánských rukodělných výrobků a krb z otesaného kamene tak ohromný, že by se v něm dal upéct kůň. Jídlna překvapivě působila venkovským a současně blahobytným dojmem. Logan měl na paměti Hartshornova slova a posadil se k nenápadnému stolu ve vzdáleném koutě, takže zvědavým pohledem ho doprovodilo jen pár hostů. Jídlo bylo výtečné – po krátkých dušených žebírkách s nakládaným česnekem trojzrnným si dal lahodné Châteauneuf-du-Pape –, byť vzhledem k pozdní hodině ho obsluhovali poněkud uspěchaně; pár minut před desátou byl už opět v hale, odkud vyšel na rozlehlou širokou přední terasu. Tam se na chvíli zastavil, obdivoval hvězdnou klenbu nad hlavou a naslouchal šumění a šplouchání, které k němu doléhalo od jezera na vzdáleném konci ohromné louky.

V té chvíli se pohnul kdosi, kdo seděl v jednom z lehátek, jež stála po celé délce terasy. „Jeremy?“

Logan se otočil po zvuku a postava se zatím zvedla a s ošoupanou koženou aktovkou v ruce se blížila k němu. Jakmile přišla blíž, Loganovi opožděně svitlo. „Randalle!“

Muž se usmál a potřásl Loganovi rukou. „Těší mě, že mě pořád ještě poznáváš.“

„Skoro ses nezměnil.“ A Logan mluvil pravdu – ačkoli přítele neviděl dvacet let, Randall Jessup vypadal téměř stejně jako za studií na univerzitě. Světle hnědé vlasy mu možná trochu prořídly a snědý obličej i vějířky vrásek u očí svědčily o tom, že tráví život hlavně pod širým nebem, ale jinak z toho vysokého štíhlého muže, který měl ustavičně zamýšleně ustaraný výraz, vyzařovalo mládí téměř hmatatelné.

„Prozradili mi, že jsi přijel, ale už jsem z nich nedostal, kde bydlíš,“ ozval se Jessup. Měl na sobě khaki košili i kalhoty, jež mu přidržoval masivní služební opasek s pouzdem na revolver, a klobouk pískové barvy a šerifského střihu, jaký nosili příslušníci správy parku. „Dozvěděl jsem se jen, že bydlíš v jedné z chatek. Bezpečnostní opatření jako v Camp Davidu.“

„Kousek odtud. Pojď za mnou, popovídáme si tam.“

Logan ho vedl přes trávník a pak pěšinou ke své chatě. Otevřel dveře a rukou Jessupa vyzval, ať vstoupí.

„Je to tu pěkné,“ rozhlížel se Jessup, když Logan uvnitř rozsvítil.

Luxusní klášter, napadlo Logana. „Ještě jsem si nevybalil, takže nemám tušení, kde co najít. Měl jsem ale dostatek prozíravosti, abych s sebou přivezl láhev vodky. Dáš si se mnou panáka?“

„Rád,“ odpověděl Jessup a nechal aktovku sklouznout na zem.

Logan z malé hromádky zavazadel u paty schodiště vylovil láhev vodky Belvedere, odnesl ji do kuchyně, kde po minutě pátrání ve

skříňkách našel sklenice z broušeného skla, do každé vhodil po hrsti ledu z mrazáku a na něj nalil na pár prstů vodky. Vrátil se s nimi, jednu podal Jessupovi, pootevřel okno a potom se oba posadili na koženou pohovku, která zaplňovala roh místnosti. Logan zatahl za řetízek stojací lampy u jednoho jejího konce a kout pokoje zalilo žlutavé světlo.

Upíjeli a Logan se zatím probíral vzpomínkami na Jessupa. V prvním ročníku Yale spolu hodně kamarádili – Logan studoval historii a Jessup filozofii, a jak už to u slibných filozofů bývá, bral se dost vážně. Právě v tom roce pro sebe objevil zajímavou myslitelskou školu, Thoreaua, Emersona, Octavia Brookse Frothinghama, a začal jevit hluboký zájem o transcendentalismus. Část závěrečného ročníku strávil mimo univerzitu na neobvyklém studijním programu v Yukonu. Když pokračoval v Yale ve studiích na fakultě lesního hospodářství a environmentálních studií, přestali se stýkat.

„Pověz mi něco o sobě,“ vyzval ho Logan. „Jsi ženatý?“

„Ano. Mám dvě děti. Franklinovi je dvanáct a Hannah devět.“

Logan se v duchu usmál. Dokonce i děti dostaly jména po filozofech.

„A co ty?“ zajímal se Jessup.

„Byl jsem ženatý.“

„Rozvedl ses?“

Logan zavrtěl hlavou. „Žena před pár lety zemřela.“

„Ach, bože! To je mi líto.“

„To nic.“ Logan kývl ke kamarádově uniformě. „Mělo mě napadnout, že skončíš u lesní správy. Daleko od hlučícího davu, co? Dal ses k ní hned po škole?“

„Ne.“ Jessup si sundal klobouk a položil jej mezi ně na pohovku. „Rok nebo dva jsem se toulal po světě, Indie, Tibet, Barma, Brazílie, Nepál. Prochodil jsem hodně lesů, zlezl spoustu hor. Hodně jsem

četl, přemýšlel. Pak jsem se vrátil domů. Pocházím tady z těch končin, to možná nevíš, z Plattsburghu, to je odsud asi osmdesát kilometrů. Adirondack jsem znal velice dobře díky letnímu táboru u jezera Tupper, kde jsem byl asi šestkrát. A tak jsem nastoupil na správu parku,“ dodal vážně, ale shodil to veselým úsměvem.

„A jak jsem slyšel, dotáhl jsi to už na poručíka.“

Jessup se zasmál. „Zní to honosněji, než jaké je to ve skutečnosti. V zásadě jsem teď v polovině služebního žebříčku. Technicky vzato jsem správce zóny 5A oblasti 5. Mám pod sebou sedm strážců.“ Odmlčel se. „Je mi jasné, co si myslíš. Měl bych už být kapitán. Dělán tam přes patnáct let. Jo, nabízeli mi to. Jenže já nechci skončit za stolem. Bydlíme u jezera Saranac, které spadá do mého revíru. Dům jsem postavil vlastníma rukama. K tomu, abys tady mohl žít, peníze nepotřebuješ a Suzanne i děti jsou tady spokojení.“

Logan přikyvoval. Poznával v těch slovech starého Jessupa, který spoléhal jen na sebe a šel si vždycky za svým.

Pochopil, že dávný kamarád má něco na srdci – vypovídala o tom i skutečnost, že ho tady už dvakrát sháněl. Logan byl obdařený empatií, instinktem, který stačilo zapojit, aby ve větší či menší míře odhadl pocity a myšlenky svého protějšku. Teď se však rozhodl neuplatňovat ho; až bude Jessup připravený s tím přijít, pustí se do toho sám.

Místo toho se znovu napil. „Uvažuju, jak jsme se vlastně spřátelili. Nějak si nemůžu vzpomenout.“

„Nejdřív jsme spolu souperili, než jsme se skamarádili. O Anne Branniganovou, pamatuješ?“

„Ne. Vlastně jo! Na batohu měla našitý měsíc a hvězdy a byla to veganka dávno předtím, než ten pojem někdo znal.“

Jessup se znovu zasmál. „Správně.“ Upil ze sklenky. „Tys tedy zůstal na univerzitě.“

„Udělal jsem si doktorát na Magdalenině koleji v Oxfordu. Několik let jsem se taky potuloval po světě, ale ne po tak exotických místech jako Nepál nebo Barma – hlavně po starých knihovnách, kláštorech a kostelech v Anglii a na evropském kontinentě. A pak jsem se vrátil, abych vedl seminář o morové epidemii, když profesor, který ho na Yale plánoval, onemocněl.“ Pokrčil rameny. „A už jsem tam zůstal.“

„Já to slyšel trochu jinak,“ promluvil Jessup tichým hlasem.

„Zřejmě narážíš na moje... ehm... vedlejšáky.“

Jessup přisvědčil.

„Na tu mou prazvláštní zálibu, která čas od času způsobí, že se v novinách objeví moje fotka?“

Jessup opět přitakal. „Ty jsi k tomu měl sklony už na škole. Vy-
bavuju si, jak jsi v posledním ročníku prokázal, že duch, který měl údajně strašit na koleji Saybrook, je jenom tajná tradice, do které studenti končícího ročníku zasvěcují ty pod sebou.“ Na okamžik umkl. „Četl jsem tvůj profil, který asi před dvěma lety vyšel v časopise *People*.“

„Byla u něj příšerná fotka. Vypadal jsem na ní jako tlustoch.“

„Říkáš si nějak jako zá...“

„Záhadolog. To vymyslel někdo jiný, ale v zásadě to sedí.“

„Vzpomínám si, jak to v tom článku popisovali. Prý se zabýváš jevy mimo rámec běžné vědy. Zkoumáš zvláštní a nevysvětlitelné úkazy, objasňuješ to, v čem by většina lidí spatřovala okultní nebo nadpřirozené příčiny.“

„Nebo je odhaluju, což byl případ ducha v Saybrook.“

„Jasně.“ Jessup chvíli váhal a pak se zdálo, že se rozhodl. „Poslyš, Jeremy, nejspíš ti došlo, že jsem se tady nestavil jen proto, abych obnovil naše dávné přátelství.“

„Sice tě rád zase vidím, ale napadlo mě to.“

„No a nevadilo by ti, kdybych ti o něčem vyprávěl? Alespoň prozatím jen mezi námi.“

„Jistěže ne.“

Jessup zachřestil ledem v prázdné sklenici. „Nejdřív bych ale požádal ještě o dividendu.“

„Odpusť mi mou nevšímavost.“ Logan odnesl sklenici do kuchyně, nalil do ní trochu vodky a pak ji vrátil Jessupovi. Ten se napil, chvíli seděl mlčky, rozhlížel se po místnosti a potom se zhluboka nadechl a začal vyprávět.

5

„Za poslední dobu, tři měsíce a něco,“ spustil Jessup, „tady kousek odtud někdo zabil už dva pěší turisty.“

Logan bedlivě čekal, co bude následovat.

„Obě vraždy mají hodně společných rysů. První i druhou oběti byli mladí muži ve velice dobré fyzické kondici, obeznámení s lesním prostředím i s rezervací. A oba patřili k šestačtyřicátníkům.“

Logan přikývl na znamení, že rozumí. Do té skupiny směl patřit pouze ten, kdo v Adirondackém pohoří zdolal všech šestačtyřicet vrcholů nad 1220 metrů. Pravidla zahrnovala jak hory se značenými stezkami, tak i výstupy bez značek, a jak si Logan vybavoval, minimálně k jednomu muselo dojít v zimní sezoně. Před lety si s Kit pohrávali s myšlenkou, že by se k tomuto elitnímu klubu také připojili – než zasáhla krutá realita.

„Oba mrtví byli šeredně zřízení,“ pokračoval Jessup. „Jeden jako druhý zahynuli přibližně na stejném odlehlém místě, a jak vyšlo najevo, oba zastihla smrt za úplňku.“

„O které odlehlé místo konkrétně jde?“

„Západně od rezervace Five Ponds.“ Jessup na okamžik zmlkl a ticho rušily jen zvuky zvenčí, jež k nim pronikaly otevřeným oknem – šustění listí, které prohrábl nečekaný závan větru, zahoukání sovy.

„Tihle vášniví turisté jsou kapitola sama pro sebe,“ chopil se Jessup znovu slova. „I když dosáhnou vytoužené mety, bez ohledu na to, kolik úsilí je to stálo, nemají pořad dost. A tak jakmile zdolají všech šestačtyřicet vrcholů, chtějí si na konto připsat další výsledky. Zdá se, že zvláštní oblibě se u nich těší tři hory.“ Jessup vyndal z náprsní kapsy zápisník vázaný v kůži, zalistoval v něm a na jedné stránce utkvěl pohledem. „Číslo šedesát tři, tedy hora Avalanche, která se nachází v blízkosti vyšších a proslulejších hor, takže se logicky nabízí. Hora North River, číslo padesát šest, která limit dvanáct set dvacet metrů nespĺňuje jen o fous a kterou všichni uctívají, protože oficiální státní zeměměřič Ebenezer Emmons ji zlezl bezprostředně před svým slavným výstupem na horu Whiteface roku osmnáct set třicet šest. Ovšem nejcennější metu představuje hora Desolation. S devíti sty sedmdesáti pěti metry nepatří ani do první stovky.“ Odložil zápisník. „Proslulost a oblibu mezi horolezci si však získala tím, jak je odlehlá. Oblast kolem jezera Desolation je pravděpodobně nejnespoutanější a nejdříznutější kout v celém národním parku – kam se na ni hrabe rezervace u Stříbrného jezera nebo jezero Wilcox. Jako by to nestačilo, okolní terén je pro turistiku extrémně namáhavý – nevedou tam žádné přístupové cesty a jen k několika málo jezerům se dá dojet vozem, je to tam samý vývrat, samá výplavová plošina, prostě tam číhají snad všechny možné ne-

bezpečné překážky. Pokud nejsi hodně zkušený a nežene tě silná motivace, je skoro nemožné se k hoře dostat. Samotný výstup je vedle toho hračka.“ Zasmál se téměř hořce a potřásl hlavou. „Proto se jí mezi vybranou společností šestačtyřicátníků přezdívá ‚žalostná sedmačtyřicítka‘.“

Jessupův smích dozněl stejně rychle, jak rychle z něj vytryskl. „Oba turisty našli poblíž hory. Jak si asi umíš představit, nepanuje tam moc velký provoz, takže obě mrtvolky byly už ve stadiu pokročilého rozkladu. Pitvy tím pádem nepřinesly příliš průkazné výsledky, ale s ohledem na to, jak byly obě oběti zohavené, se došlo k závěru, že je napadl samotářský medvěd.“

Jessup opět upil ze sklenky. „Snažili jsme se podrobnosti obou případů utajit – místům jako Cloudwater je takový druh publicity platný asi tolik jako nám díra v hlavě. Jenže drbům nezabráníš, a tak zdejší lidé o tom, co se stalo, vědí.“

„To mě mrzí,“ dal se slyšet Logan. „Nechápu ale, proč ses mi s tím chtěl tak naléhavě svěřit.“

Jessup se opět zarazil. „Seznámil jsem tě s oficiálními závěry pitvy. Jenže některé z nás na správě parku příliš nepřesvědčily. Baribalové, což je jediný druh medvěda, který tady žije, nejsou příliš početní a není známo, že by byli takhle agresivní. Jedna roztrhaná oběť je velmi výjimečný jev, ale dvě...“ Nechal větu nedopověděnou.

„Incidentů, kdy se divoké zvíře vrhlo na člověka, známe bezpočet,“ namítl Logan. „Vezmi si jen lidožravé lvy ze Tsava.“

„Já vím. To jsem si taky pořád opakoval. Jenže nezapomeň, že jsem sem jako kluk jezdil prakticky každé léto. Donesly se ke mně místní zkazky a báchorky. Většina zdejších návštěvníků tíhne k poklidnějším lokalitám, jako je třeba Lake Placid, civilizovaným, zalidněným. Nevědí, že kdyby vyjeli autem jen kus ven, viděli by, že

na milionech hektarů kolem to vypadá hodně jinak. Najdou se tu místa, kde se do půdy dosud neotiskla lidská stopa a kde ještě nezaznělo zasvištění sekery.“

„Teď promluvil skutečný filozof,“ prohodil Logan lehce, aby uvolnil atmosféru. Jessup se poněkud stydlivě usmál. „Předpokládám, že jste to kolem místa, kde se našly mrtvolky, prohledali a pátrali po tom zvířeti.“

„Zběžné pátrání proběhlo. Nepřineslo žádný výsledek.“

„Mně se na každý pád zdá, že oficiální závěry tě neuspokojují.“

„Takhle bych to asi nikdy neformuloval,“ pospíšil si Jessup s námitkou.

„Domníváš se ale, že by za tím vším mohlo být i něco jiného. Že se to možná stalo jinak.“

„Vždyť víš, co napsal Emerson: ‚Příroda a knihy jsou tu jen pro zraky těch, kteří je vidí.‘“

„Tušil jsem, že dřív nebo později k Emersonovi dojdeme. Ale proč ses s tím obrátil na mě? Já mám k hrdinům Cooperových románů hodně daleko. Poslední stezka, na kterou jsem vkročil, vedla po útesech v Newportu, což se snad ani nedá počítat.“

„Já takové dovednosti ani nehledám. Nedokážu to přesně zdůvodnit, ale zvláštní okolnosti obou úmrtí mi napovídají... že tu prostě něco nehraje. A to prohlašuju z pozice člověka, který zdejší lesy dlouhá léta strážil. Jenže já od toho nemám patřičný odstup jednak jako zaměstnanec správy parku, jednak jako zdejší obyvatel. Potřebuju někoho, kdo v sobě má potřebnou objektivitu... a taky ty tvé... no... schopnosti.“

Tak to tedy je. Logan cítil, jak se ho zmocňuje nelibost. Svému dávnému příteli by to nikdy nepřiznal, ale takovou komplikaci potřeboval teď ze všeho nejméně. Už jen koncentrovat intelektuální energii na to, aby dokončil rozdělanou monografii, nebude snadné –

a teď by se měl ještě trmácet po rezervaci s neurčitým posláním, pro něž nemá předpoklady?

„Poslyš, Randle, chápu tvoje znepokojení,“ začal. „Kdybych byl na tvém místě, díval bych se na to podobně...“

„O tohle tu nejde,“ skočil mu do řeči Jessup a v jeho hlase zazněl náznak paličatosti. „Necítím se za ty mrtvé odpovědný. V rezervaci je spousta tak odlehlých oblastí, že se tam o dohled ani nepokoušíme. Mě jenom napadlo, že když tě požádám, aby ses na ty dva případy zběžně podíval... že tím prostě učiním zadost svědomitosti. A pak se mi bude hned líp spát.“

„Tvrdíš, že ti na tom něco nehraje. Co konkrétně?“

„Nevím. Kdybych to věděl, nechodil bych za tebou pro radu. Nedokážu se ale zbavit předtuchy, že se znovu stane něco strašného... a už brzo.“

„Rád bych ti pomohl,“ prohlásil Logan. „Jenže na tohle moje odbornost nestačí. Nejsem patolog. Nejsem zálesák. A přiznám se, že jsem sem přijel, abych dokončil studii, na které dělám už skoro dva roky...“

„Zajed' jen do Pike Hollow,“ přerušil ho Jessup. „Aspoň to mi udělej k vůli. To je město, které leží nejbliž místa, kde našli oba mrtvé. Vyprav se zítra do Pike Hollow, trochu se tam vyptej – samozřejmě nenápadně – a potom tě pozvu k nám na večeři. Seznámíš se s mojí ženou a dětmi. A pak to necháme plavat, pokud se tím nebudeš chtít zabývat dál.“

„Ale já...“ začal namítat Logan, ale hned přestal. Na kamarádovi viděl, jaké mu to dělá starosti. A uvědomoval si, že další protesty nemají smysl. Zhluboka se nadechl. „Tak dobře. Ale běda, jestli tvoje žena není prvotřídní kuchařka.“

Jessup se znovu usmál, tentokrát se zjevnou úlevou. „Podle mě budeš spokojený.“ Chopil se kožené brašny, vytáhl z ní dvě silné

hnědé obálky a podal je Loganovi. „Tady máš kopie dokumentace případu. Podívej se na to, jestli budeš mít čas. Ale nech si to pro sebe. Správa parku je háklivá na překrývání kompetencí. Spousta menších obcí nemá vlastní policejní oddělení, takže vyšetřování závažných případů se často ujímá státní policie, například znásilnění nebo vražd – ne že by se jich tu páchalo moc. Já sice patřím k útvaru ochrany přírody a mám v popisu práce dohlížet na dodržování všech státních pravidel a nařízení, ale nemůžu jen tak o vlastní vůli zasvětit do vyšetřování laika.“

„To je báječné. Takže ty chceš, abych se na to podíval, ale já vlastně nemůžu.“

„Určitě to není poprvé, kdy pracuješ na něčem, co vyžaduje diskrétnost. Jsem přesvědčený, že pro práci s utajovanými skutečnostmi máš povolení s neomezenou platností.“

„Já na ničem nepracuji, na to nezapomínej. Ale jinak máš pravdu. Napiš mi svoji adresu, pověz mi, v kolik hodin večeříte, a já k tobě zítra přijdu.“

Jessup opět vytáhl malý ošoupaný zápisník, zběžně něco načmáral na jeden list, vytrhl ho a podal Loganovi. „Vyhovuje ti to v sedm?“

Logan přisvědčil a Jessup se zvedl. „Tak já tě už nechám, aby ses zabydlel. Děkuju, Jeremy. Víím, že to je starost navíc. Ale nežádal bych tě o to, kdybys si nebyl jistý, že je to důležité.“ Pohledem zabloudil ke složce s dokumenty.

„Už běž domů. Uvidíme se zítra.“

Zdálo se, že Jessup chce ještě něco dodat. Nakonec ale jen beze slova přikývl, zvedl prázdnou aktovku, podal Loganovi ruku, na hlavu si pevně narazil služební klobouk a vyšel z chaty do noci.

6

Na druhý den se Logan časně ráno nasnídal v hlavní budově, potom vsedl do auta a odjel z Cloudwateru. Teď už litoval, že Jessupovi slíbil, že se na ty vraždy podívá. Jeho přesvědčení, že k oficiálnímu vyšetřování nedokáže ničím přispět, v chladném ranním světle ještě zesílilo a laptop, knihy a poznámky, jež nechal ležet na stole v chatě, mu mlčky vyčítaly, že se nepustil okamžitě do práce. Měl ale přijít k Jessupovým na večeri, a tak usoudil, že to formální zájem o věc vyřeší – koneckonců Randall ho požádal o osobní laskavost –, on ohlásí, že se ničeho nedobral, a bude se moci pustit do práce, kvůli které sem přijel.

Zamířil tedy vozem k západu, vzal to po silnici číslo 3, jež se klatila mezi strmými svahy vysokých hor a po březích divokých bystřin. Do města Pike Hollow to měl dvaasedmdesát kilometrů, a čím